

FESTA

Donzella!

Per tenir dinou anys, avui donzella,
vostre mirar es trist i reposat,
i'l color de la cara és esblaimat,
com té al retaule la Madona vella.

Quietes les mans i pures com les d'Ella
deixen penjar de vostre còs lassat,
el respir se us ha fet adalerat
i la llàgrima fuig de la parpella.

I us esteu apoiada en el branceal
els ulls fitats en la visió llunyana
que si és d'amor, d'amor us dona el mal

que us pren el rubiejar i us agermana
amb el sentir de l'hora capvespral
que a la tristor convida i la fa blana.

ENRIC CUBAS.

Concurs literari de FESTA

S'han rebut els següents treballs:

1. *Poncella mística*.—2. *Entre tenebres*.—3. *El darrer prec* (no acceptat).—4. *El present (conte de la nit de reis)*.—5. *Quadret trist* (no acceptat).—6. *En Quimet* (no acceptat).—7. *L'Exode*. 8. *¡Quina cullita!* (no acceptat.)

«Fem avinent als concursants que si bé corretjim i fins, a voltes, arreglem els treballs que s'ens envien per a llur publicació, no podem fer lo mateix amb els que'ns sian enviats per a pendrer part en el Concurs, tota vegada que, per a sortir amb justícia premiat, es necessari que el que ho siga ho haigi posat tot de la seva part sense ingerencies de tercer.

Preguem, doncs, als concursants que al enviarnos les seves proses, les puleixin en lo possible, sinó ens veurem obligats a no admetrer-les, encare que l'idea i la relació les fassin acceptables.»

Entre'ls pins

L'Antòn havia anat aquell dia al camp a l'hora que no acostuma a fer-ho la gent pagesa. El sol ja feia estona que coronava les cimes altes de les montanyes que enronden la vila, i l'Antòn, poc peresós, com a bon pagés, acostumava a veure'l sortir el sol, i això era per a ell un orgull professional que l'honorava com a treballador, i diligent en el bon conreu de les terres. Alguna cosa seriosa li devia passar, que a més d'anar tart al camp, no s'havia endut aquell dia la somera i amb el cistell sota'l braç, i'l destraló, com a única eina, anava a veure si tindria humor suficient per a esporgar els rebrots dels avellaners de vora'l riu, qu'amb la sava de les fortes crescudes, creixien ufanosos debilitant, com a paràsits, la força necessaria a tot arbre per a donar fecond el fruit que d'ell s'espera.

Era ja al indret dels conreus del Marxant, quan al deixar el pas de carro per escorres entre'l camí que, vorejant les vinyes, per sota'ls garrofers i oliveres, s'en va a morir al riu, vora'ls degotalls; sent que una veu el crida amb tò amistós, gira'l cap, i vora un marge, apoiades les mans al mànec d'una aixada, en Joan el deturà.—I bé, li diu, ets a fè tardaner avui, i com ha sigut això Antòn?—Ca, rès de novetat, li contestà, la mossota que'm té desorientat, la barjaula no fa altre cosa que corre darrera'l xic del mas Batistol, i no voldria pas que hi fes compromís, que no m'agrada gaire la vida d'aquell bordegàs; de bon matí l'hi vist rondar pels voltants de casa, i no m'ha fet pas gaire goig, he fet anar la mossa a casa satia, i no vull passar pas tot el dia al defora avui, no estaria del tot tranquil, tal vegada es mania meva, qui sab Ramón.—Ja se sab Antòn, les mosses son com els camps, s'han de conrear; ja se que la teva es bona, i no hi ha pas quimera, que ella per si sola's basla en cuidar-se. Sempre m'ho he pensat que's duien afecte, i no't creguis An-

tòn, que a vila hi ha algun pare que's mort d'enveja, que son bona pagesia els Batistols.

—No't diré que no, tota la vessana del ubac gran es seva, on s'hi conten a milers els pins, trescents caps de bestiar pasturen per les serralades de la Glorieta, i quatre parelles de bous llauen els paradóns del solei de les Torretes. Ja ho se, ja, qui son els Batistols, bona gent a fè, però ell me dóna mala espina, es un bordegassot fet a la seva, i sab massa de memoria les fires i mercats per anar-hi a rondar i no a fer-hi negoci, i temo que donaria un mal viurer a la xica.

—Jo crec que no, se canvia quan se pren estat, i a més, la teva xica es entenimentada, i pot fer-hi molt en que'l xicot s'esmeni, no obstant, no fas mal fet de pensar-t'hi una mica, que, com a pare, hi tens un deurer.

D'eixa manera anaven conversant els dos vells pagesos, sense pensar que, riu amunt, sota l'ermita del Remei, entre'ls pins que vorejan la corrent cristallina que, murmurant s'en va a fertilitzar els conreus d'aquell tròs de camp, fet tot l'any un paradís, corrien com faunes enjoguessats, la mossota i'l bordegàs, saltant marges i corriols, tot cridant i rient, com se crida i's riu en l'edat jova

—Saltes com el llebrer del mas de Gassol, li deia ella, l'altre dia el vaig veure empaitar una llebra pels paradors de Sant Roc, i no pas saltan lleuger, com lleuger saltes tu per aquestes bessants humides.

I's parava en Joan, i panteijant-li'l pit amb tota força, se la mirava embadalit, com qui contempla'l goig quan ja respira a flor de llavi.

—¿l vols dir, li deia ell, que la llebra saltava tan lleugera com tu sultaves are? jo no se si'l llebrer va aconseguir-la, més jo si que puc dir, que feines he tingut per aconseguir-te a tu, llebreta meva.

I reia l'Agna, com riu la primavera en la seva puríssima florida, i altre volta corrien i saltaven per sota'ls pins i les alzines, i s'apedregaven amb aglàns madurs, fruit d'aquelles serralades, i l'hermosa xisclava enardint-se amb la lluita, fins que queia en terra; sobre'l tou de l'herba, com en llit de verge, son pit fet un mar de vida, del fluix i reflux en el moviment encisador que atrau i subjuga. Parave's l'hereu també vora d'ella, i dret, immòvil, se la mirava sens dir-li rès, com encisat al contemplar tanta bellesa. Son cor batia, son rostre s'encenia poc a poc, sos ulls brillaven com brases, i per son pensament creuà de sopte una idea estranya, que ella endevinà amb el gest i'l color de sa cara, que, de roija, encesa, se tornà pàlida, esblanqueïda, sos ulls, d'una brillantor estranya, feien temer que la decissió augmentava, amb el desitj irressistible de cosa temptadora.

I ella se'l mirava, son rostre en foc, i com si una febra estranya restés forces a sa voluntat, no pogué alzar-se, ni fer el més petit moviment per imposar-se a l'actitut d'ell, volgué parlar i no pogué, volgué fugir d'aquells brassos que ja manys la retenien, i com retuda per la força d'una passió que també en son cor sentia, deixà que'ls llabis d'ell s'ajuntessin sedents amb els seus febreros, i la remor d'un bès, s'ajuntés amb la remor acompassada del bosc, en el suspir de la brisa joganera.

FESTA

El sol corria pel mig de sa carrera, sos raigs brillants, ardents, abrassaven de plè a plè la terra, natura estava en la plenitud de sa bellesa, les remors misterioses de la boscuria semblaven la veu encisadora de fades invisibles, l'aucell piulava mandrós, i l'aigua, que entre'ls palets del riu lliscava, semblava acondormida atreta per l'hora misteriosa.

L'Antòn, amb pas calmós, feia via a la vila tot pensant amb sa filla, pensament que'l distraugué tot el matí, llevant-li l'humor de provar feina.

Entant que ell caminava pensatiu, vora'l riu, dreta, fixa la vista a l'altre banda, mirava sa filla com ardit, lleuger, s'enfilava amunt, dret al cim de la muntanya, l'amor seu, el ser del propi ser, que ja des de aquell dia, no podria més oblidar, car constituïa per ella, el secret inmens de sa vida. Un adeu, semi-trist torbà'l misteri d'aquella hora, el rostre de l'hermosa, encare encès, s'humitejà de sopte, en son cor sentí un panteig estrany com no havia sentit encare, i en sos ulls s'hi presentà sensilla i bona, l'imatge de son pare com si l'acusès; sentí un estrany remordiment, i sense donar-sen queia en terra agenollada, cridant adolorida, ¡perdó! ¡perdó! ¡si l'aimo tant!

I a l'hora s'alçava avergonyida, i amb pas apressurat, fent via dret al poble mig amagant-se de les mirades impertinents de la gent, que li semblaven acusar-la de cosa que no devia fer, mentres ella, amb veu que no eixia a flor de llabi, murmurava com disculpant se ¡perdoneu-me! ¡si l'estimo tant!

AGUSTÍ PEDRET i MIRÓ.

Tribut

L'alegría tornarà
dins de la casa deserta,
barrem la porta al dolor
mes al goig, deixem-li oberta.

Agafada del meu bràs
t'hi duré la meva esposa
i alegre convertirà
la caseta silenciosa.

Cantaràn tots els aucells
aixís que clareiji el dia
i tu cantaràs amb ells
la més suau melodia.

Els pitjers adornaràs
amb les roses carmesines,
les cambres perfumaràs
amb les pomes camosines.

Lo nostre amor florirà
amb la més bella florida.
On la vida em van donà
just es qu'hi portí la vida.

JOAN MAS JUNYENT.

Carnet de Societat

=Fa pocs dies que'n els claustres de la Catedral i davant dels sarcòfacs dels màrtirs de la llibertat tingué lloc un contracte bilateral entre un conegut oficial lampista, i una simpàtica pantalona de varis acreditats establiments de sastre-ria de aquesta ciutat.

Al sortir, després de haver-se jurat moltes coses, que duptém siguin veritat, varen dirigir-se, acompanyats sempre de la mare d'ella, a la nova estada en la que segons diuen encare hi son.

A les poques felicitacions que varen rebre, unim la nostre per a que Deu els hi dongui més seny que pessetes.

=Air entre sis i set del matí, en la església del Coll, varen unir-se en *insoluble* llàs, don Pere Dols i la hermosa senyoreta Pepita Salada.

Seguidament després de la cerimonia tingué lloc un ofici *decorpore insepulto* fent el discurs de gracies el senyor rector de la parroquia el que exposà amb molta vista i claretat, les ventatjes e inconvenients que reporta en aquests casos, la epístola de Sant Pau.

Acabat lo sermó, que tot ell va esser una filigrana de imatjes de cartró pedra, li fou regalat per la colonia estiuenca d'aquella barriada mitja dotzena de plátanos i un pardal mascle.

Després i a casa dels pares de la nuvia, s'obsequià als concurrents amb un alimentici dinar baix el següent,

MENÚ

HORS D'ŒUVRES

Risotto a la Mendelssohn.

Macaroni a la Tatarsal.

RÉLEVÉ

Filet de bœuf a la St. Paladio, obispo.

POISSON

Loup a la Boudoir.

Morue au gratin.

ENTRÉES

Nez de Sanglier mort.

Cailles (*recien cortados.*)

Punch Imperial Travais Bonanova.

ROTIS

Chapons du Mans du Peus au cresson.

LÉGUMES

Petites monjetes tendres a la Crème.

ENTREMETS

Glacé froid.

Guindes Monté Merci Gracies.

VINS

Sant-Julien Màrtir (1270).

Cidre frappée.

De l'eau de Seltz (1756).

Els invitats varen pujar tots per la dresera.

=Els tès amb aigua-naf, dels dilluns i dissaptes a la nit en el gran patí blau del *music-hall* Doréu, es veuen molt concorreguts per la gent elegant, la que forma animats grups on se talla i retalla a gust del consumidor.

La moda en lluir les senyores vestits curts, es un nou atractiu per a reunir-se allí la major part dels nostres *sietemesinos*, els que contempen amb uns ulls com melons aquells torneijats peuetes que

calsen amb maliciosa coqueteria capritxosos borceguins cordats per una llarga filera d'ullets que 's perden més enllà de lo infinit. ¡Quantes mitjes sorgides quedaràn avui amagades gracies an aquesta benhaurada moda!

Per cert que l'altre nit un cònegut *taylor* de peses llargues i el fill primogenit de un ric fabricant de *chorreras* per barrets italians, tot menjant *biscuits reims* varen fer-se la següent pregunta: *¿A que altura deben quedar los últimos ojales?* frase que va esser molt celebrada entre aquella gent del bon tò.

Dos simpàtiques cupletistes que ocupaven una taula propera van apresurar-se a satisfer la curiositat dels autors de la pregunta. La manera galant de correspondre a la mateixa va esser encare més celebrada.

Santiago Roy

SOL D'AMOR

Amor, tu t'en recordes d'aquell matí d'istiu?
Encare perlejava la rosada
per entre'l fullam verd del jardí ombríu;
era l'hora solemne i reposada
en que la llum del jorn tot just somriu.

Tal volta per atzar ens vam trobar
—Bon dia—et diguí jo amb veu tremolosa
i ruborosa, els ulls vares baixar;
llavors la teva cara esplendorosa
es và enrogí i no vares contestar.

Seguirem els dos junts per el jardí
i no'ns vam dir paraula,
pró els uils; digueren prou per tú i per mi
d' un amor vell la sempiterna faula
que jo per mes que vulla no sè di'.

A la vora del llac encar dormit,
varem sentar-se els dos;
que be s'estava allí! Tot verd, florit,
semblava un paradís, nostre redòs.

I mentre el brollador—quietament—
cantava sa cançó, suau i argentina
vaig veure' en l'aigua clara i transparent
el teu rostre gentil, com la gavina
que vola arran la mar tallant el vent.

La rosa mes gentil del roserar
al veuret va morir de gelosia;
jo vegí l'aigua clara tremolar
al caure' aquella rosa que moria...
I el cinic brollador, ¡vinga cantar!

I al punt que en la remor del ventijol
s'hí va confondre un bes—discretament—
tot d'una eixí el cantar d'un rosinyol
i el teu rostre, suau, tot resplendent,
n'esdevinguè amarat d'un raig de sol!

M. TORRES SUÑOL.

Núm. I del Concurs Literari

«Preguéem als nostres llegidors que posin tota l'atenció en aquestos treballs i es guardin nota del judici que'ls mereixin a fi de donar en el seu dia llur opinió per a premiar el que siga considerat com a millor.»

Poncella mústia

La tramontana, bramola com aplec de monstres de negres ales, sortits d'ignots abims i que en espessos aixams s'enlairen i donant vols erràtics pregonen des els més alterosos cims fins a les encatiffades planuries, un cant convocatori d'ellements, predicant el desesclavatje de la llei tirana, amb que, segons ella, Natura'ls encadena. Qui ara respon a la sòpita tronada amb el corn dels seus còrrecs en revenjatiu cruixir de dents.

Aital concert macàbric, fa plorar al cel qu'exten el seu mantell que va estripant l'acer afinat del llamp, deixant-lo, poc a poc, despulat de tot habillament fictici.

De la terra, s'aixequen polcineres, com nuvolades d'encens que'l gran temple de Cibeles ofereix al cel que benèvolament comprén els seus desitjos amarant-lo de les belles qualitats que son perles que brillaràn quan assadollada d'amor li dongui sa clarividentia mirada...

Per els caires del espadat, s'esllavissen centes pedres com il·lusions caigudes i que la tramontana tira a colps de fona contra les serpentejadors arrels dels pins que amb els braços enlaire demanen pietat...

Tota sola, en son casal, la pastora plora anant com esperitada des la porxada de llevant fins als pòrtics de ponent, abalançant-se de mig cos per munt, balastrada enllà i obrint tan com pot els ulls, mirant lluny amb indesxifrabable deliri.

Avui fa l'any just de les seves noces amb el pastor que dejornet sortí a la pastura i encara no ha tornat. Ella porta en son sí, la poncella d'ègloga, que desclosa, els parlarà de les hores viscudes i anyorades...

Molt tardà, se sent un belar neguitós com apearat i veu, esperançada, blanquejar entre dos llustres, els cossos del remat que ve tot xop portant una vesllúm rogenca en ses espatlles, que parla d'un sol en posta...

La pastora, apressurada, fa anar el forrellat de la cleda cor-secada del corral, sentint-se un grinyol com un sanglotar intermitent i va comptant esbojarrada tots els caps de bestiar, no mancant n'hi cap. Oh, Deu meu! qui falta es el pastor que no vé...

Un xai, el manyac, parant-se com mai sol fer, car sempre frissava per entrar junt amb els altres, sembla que vulga dir-li quelcom indesxifrabable mirant-la amb ulls entelats i expressius, sentint-se cor-nuada i abraçant-lo transtornada...

Invadeixen sa pensa, pressentiments funestíssims, oh dolor: restant marcida la poncella d'ègloga que un dia hauria encantat de bellesa i avui passarà a esser imatge conortadora d'una vida desolada...

La tramontana, bramola com aplec de monstres de negres ales, sortits d'ignots abims enmantellant el cel amb el vel de l'enviudatje que dona tons morents a l'encontrada, que espera, qui sab si en vá, l'enigmàtic endemà que desfassi les tenebres, aixecant, bellíssim, el sol infant que acaba de pòndres potser per a sempre més...

MIQUEL ALAMANY VILÀ.

FESTA

Devant del teu retrat

A la meva Mariona

Avui, al cap al tard d'un jorn gris de tardor,
mentres a fóra el vent feia caure les fulles
grogues i sense esclat, dels arbres, ja despulles
d'aquells que, en primavera, eren tot ufanor,
he rebut ton retrat,
oh, amor meu, tan volgut i amb tanta ansia esperat.

Mon cor estava trist aquell moment... El dia
—sense sol, emboirat com al cor de l'hivern—
tenia la tristor d'un «no ser» sempitern...
Oh! sol gai, que amb tos raigs duus arreu l'alegria...
Jo anyoro ta dolçor
els dies d'un cel gris, i ta dolça escalfor...

Ton retrat reproduint ta plàcida bellesa
d'imperfecta faisó, va evocâ'm ton somrís
dolçíssim i conflat, com en el temps felix
en que't veien mos ulls i en que't deien «promesa»
mos llabis, tremolant...
El temps que ton esguard m'anava amanyagant

amb l'íntim resplandir de tes negres ninetes
que en tes pestanyes d'or tenien cobricel...
Ara, que de ta ausència he tastat tot el fèl,
ton retrat m'ha fet bé i tes tebies manetes
en la lleu cartolina
mos llabis han besat, com si fós ta pell fina.

En tant que, a fóra, el vent feia cruixir les branques
dels arbres despulats, breçant-els feblement,
vaig besar ton retrat prè de l'anyorament
de besâ'ls llabis teus, estoix de tes dents blanques,
i els teus ull del retrat
me van esguardâ atents, amb amor... o pietat.

Oh! mon amor!... ¿Perquè de mí t'has allunyada?...
No puc sentir ta veu i anyoro el riure teu,
que'm mostrava l'encís de tes dents d'alba neu
i el rítmic panteig suau de ta gorja anhelada...
Ton riure, d'un trinc d'or
que feia vibrâ ardents, les fibres del meu cor.

El cel s'anà enfosquint. El meu cor pantejava...
Mos llabis ton retrat mil cops varen besar,
mentres mos ulls, rogenes, pugnaven per plorar
presos d'una emoció punyent que'ls entelava...
Des del retrat, plascent,
tu'm veies plorâ, amor, per tu d'anyorament...

A fóra el brúfol vent les fulles arraulia.
Mes grans núvols grisencs omplien tot el cel
inquiets com jo, potents com de mon cor l'anhel...
I, entre els bramuls del vent que'ls vidres debatía,
el teu nom adorat,
vaig, aimía, resar, besant el teu retrat...

SALVADOR SOCÍAS i FORNELL.

A una cadira antiga

(Intima)

Jo't saludo, ¡oh cadira!, la mes antiga de les de
casa; la confidenta de ma vida; la que durant el
breu transcurs de lo meu creixer, fores mut testi-
moni de mes penes i alegries, i que restes ja mig
inservible per la càrrega dels anys que pesen de-
munt ton ser de fusta despintada...

Al mirarte, no se lo que en mí passa; però ex-
perimento una extranya sensació, meitat de joia,
meitat de pena, quan diferenta de tes altres com-
panyes, t'admiro que ressaltés isolada en un recó
tot trist del nostre menjador...

Tu'm vares veure neixer; tu ajudaves a la me-
va mare a ferme dormir demunt la seva falda, i
acompanyaves la seva cançó amb el teu acom-
passat soroll al gronxarme, i en mig d'aquell con-
junt que no entenia, em rendía una son dolça,
molt dolça...

Tu'm bressares també en aquella nit terrible,
en que la mort va entrar a casa, arrebaçant-me
traïdorament al meu pare volgut i ressonaven els
teus monòtons sons, qu'es confonien amb els plors
i desconsol de tots, mentres que la meva avia, re-
primint sa intensa pena, per a ferme dormir, m'a-
pretava amb amor entre els seus braços, aon jo
plorava inconscientment, sense saber per que, però
amb un impuls encomanadiç al veurer pel meu
voltant tantes i tantes llàgrimes.

I tú, cadira, em vegeres creixer poc a poquet,
i mes d'una vegada escoltares mos ingènuus pro-
jectes de.—Quan seria gran...

I després, m'has acompanyat en mes moltes
tristeses i escasos goigs i, maltractada, t'has can-
viada molt sovint d'un lloc a l'altre, anyorante se-
gurament com jo i vegente oblidada...

¡Oh cadira venerable! no retornaràn, no, aque-
lles revetlles, ni escoltarè ja mai mes el teu gron-
xar compassat, adormint-me dolçament entre els
amorosos braços de la mare o de la pobre avia...
El temps ha passat, i per a mí s'ha esfumat també
la felicitat de ma infantesa...; han mort mos ve-
llets avis; jo, ja m'he fet gran...

La teva presència m'omplena d'emocions, i ca-
da cop qu'et miro no puc menys que enviarte un
carinyós esguard, experimentant una extranya
sensació, meitat de pena, meitat de joia... Jo't sa-
ludo, ¡oh cadira venerable!, la mes antiga de les
de casa, la confidenta de ma vida, la que, mut
testimoni del meu destí, ocupes encare amb per-
fecte dret, un lloc predilecte, destacante isolada
entre tes demés companyes noves, en un recó tot
trist del nostre menjador...

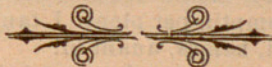
RAMÓN ROSELLÓ.

ECOS

La nit del benefici de l'Enric Borràs celebrat a
Novitats, al acabar la representació del drama
d'en Guimerà, *Maria Rosa* representat en català,
hi varen haber les ovacions reglamentaries en
els beneficis, acompanyades dels no menys obli-
gats cables, i varen dirigir la paraula *al respecta-
ble* els senyors Guimerà, Borràs i Montero.

Aquest últim va dir que el teatre català i el
teatre castellà eren fulles soltes d'un llibre desen-
quadernat, que ja habien trobat sortosament les
seves cobertes amb l'Enric Borràs.

Decididament el senyor Montero sempre està
fet un cursi.

La mort del captaire

Aucellets cantaires,
aucellets, calleu,
que lo bon captaire
don l'ànima a Deu

Lo camí ne feia
ben poc a poquet,
a l'entrà a la vila
gemega, pobret.

Ja's recólza a un marbre
s'espana i'n cau,
les cames no'l tenen,
ans tant fort i brau.

Lo gaiato deixa
fàs lleva'l sarró
s'en trau un Sant Cristo
i resa amb fervor.

¡Ai pobre captaire,
pobret, pobrissó!

Boi resant gemega,
gemega resant...
los llavis no's paran
i'ls ulls va aclucant...

Nens de cabells róssos
qui estaven jugant,
al captaire volten
tot callant... callant...

¡Ai lo bon captaire!
¡ai quin llarc penar!
¡gemega i sospira,
fins ni pot parlar!

Dolços noms sospira
amb quina tristor...
¿Quins noms deuen ésser
que hi té tant amor?

¡Ai pobre captaire,
pobret, pobrissó!

La canalla parla:
—¿Que deurà tenir
eix pobre captaire?
¿Potsé's va a morir?

Tots ja se li acosten...
¡ai, ai! ¡que no's mou!
¡Ja n'es un cadavre
lo que un home fou!

Tant com ell resava
anant a captar
trucant a les portes
per un troç de pa.

¿Qui per la seva ànima
diu a una oració?
Ningú: sols li diuen
amb tó de tristor:

¡Ai pobre captaire,
pobret, pobrissó!...

PERE MONTFORT.

La premsa de la nostra ciutat sovint es plany del abandó en que Catalunya té al teatre català i això no es veritat. Es a dir es veritat en part, puix hi ha una part, no petita, de Catalunya—i califico de no petita aquesta part no per l'extensió de la mateixa precisament, sinó per la preponderància que exerceix sobre el reste de Catalunya—una part, dic, que'l tèn aburrit del tot el nostre Teatre.

Aquesta part es la ciutat de Barcelona. Pesi al nombre d'associacions dramàtiques, escoles, fomentos i que sé jo que més, que treballen pel ressorgiment del art escènic català, ja se sab; a la que s'intenta fer temporada de teatre català, el buit es segur, ningú s'hi acosta ¡oh l'amor al art de la terra! lo que es els socis de totes aquestes associacions, i de les demés entitats de caràcter català i catalanista no sé pas or s'amaguen.

De segur que mentres al teatre fan funció ells deuen estar reunits en els respectius llocs socials, discutint sobre la conveniència de donar vida al teatre català i'ls medis més pràctics per a que les funcions es comptin per plens. I tan fàcil que es això ¡anant-hi, homes, anant hi!

Si els autors encare cobren quecún dret de re-

presentació i els actors que tenen el valor de continuar conreuant la nostra escena, guanyen quècuna pesseta de tant en tant, no ho deuen pas al públic de Barcelona, es cert, sinó al de les demés poblacions de Catalunya on encare es donen funcions en català, en els teatres públics, pagant l'entrada.

A Barcelona el còs del teatre nacional dorm un sòn catalèptic i sols té una part desperta; aquella que conreuen al *Español* i que podriem comparar-la an aquella del rei Roderic, que tan discretament aludeix en Cervantes en el Quixot amb allò de

*Ya me comen, ya me comen,
Por do más pecado habia.*

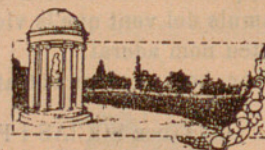
I després malparlarem d'aquells actors i actrius que, valent una mica, deserten del nostre teatre per anar a conreuar el foraster!

I els direm mals patriotes perquè no prefereixen estar-se aquí atipant-se de badalls i sobers de misèria i representant davant de quatre espectadors, els acomodadors i el municipal de punt, en comptes d'anar a engrosar les files del teatre castellà on poden fer bullir l'olla i tenir qui s'els escolti.

I no direm rès, absolutament rès, en contra nostre pel fet de deixar buit el Teatre Català i omplir en canvi TRES places de toros..

Valgans que tenim un grapat d'associacions que's preocupen d'això, sinó...

BARCINONENSIS.

FESTA

ALBADA!...

Cant de vida.

Albada tardoral tota flairosa del dolç perfum que'ls nards arreu escampen; ta bella llum mon jove cor saluda. La claror de ton cel que blau admiro i que veia poc ha cubert de fosca, s'entra dintre mon pit; dins mon cors s'entra, deixant-hi impresa i fortament gravada, la tinta rosa que fa poc tenia. L'encís suau d'aquesta matinada ha sigut lo final i apoteosi del somni bell que jo en la nit gaudia i que més tart; al ser la llum exida, he vist realitat bella tornar-se. Mon son ha estat plaent. Cap visió mala mon repós ha torbat: sols un bell somni en el que he vist entre clarors confoses lo dolç mirar d'uns ulls que m'esguardaven i he fruit del encís d'uns llavis rojos que han portat a mon cor la pau serena de qui es en possessió del que anhelava, m'han visitat aquesta nit deixant-me l'ànima plena d'una emoció dolça joida ja temps ha, sols pressentint-la.

Albada tardoral, albada clara flairosa tota a nards; jo't beneixo! Lluminos dematí fresc de rosada i ornat de les pomposes crissantemes; tu desclous en mon cor l'alba d'un dia que té un cel blau i es clar sense cap nuvol.

Que hi fa tardor que sies lo preludi de les nits llargues del hivern i fredes? Que hi fa que'ls cap-tarts teus sien principi de la nit sens estels de la natura? Prou he vist més d'un cop les teves postes quan lo sol lentament com lo qui acluca ja retut pel cansanci la parpella un fret adeu ple de malinconia diu cada vespre al mon al allunyar-se! Prou he vist que la terra s'extremia amb la fredor d'eixos crepuscles tristos i m'hi sentit entrar al fons de l'ànima lo fret i el buit que'n la natura resta... L'altre cap-tart mateix, quan per les amples vies de la Ciutat abstret vagava; els arbres vora meu se despullaven fent-ho amb gest peresos... ¡Oh la recança que al cor i al còs hi deixa la nuesa! Les seques fulles tot caient a terra pel vent empeses que bufava amb furia deixant-me cor gelat i ànima freda, dançaven bojament amb passió folla; i al fregar-se o topar unes amb altres un sec cruixit com d'osamenta feien: i el mar que bramular al lluny s'oïa del vent amb lo bruncir tot confonent-se, pareixia talment que les absoltes salmodies al istiu, a la bellesa i a aquell jorn de tardor que gris finava...

Més tot això que hi fa si dins de l'ànima jo hi sento l'escalfor de l'optimisme? Que hi fa si miro 'ls jorns de cara l'alba i els horitzóns jo veig color de rosa?

La tenebra en que resta sumergida després d'eixos cap-tarts tota la terra per haver-se eclipsat en sa parpella la claror i la llum que dona vida, no es pas la de la mort: no; que Natura al dolç repós reparador s'entrega i per xò com que dorm ens sembla morta. Més ja veureu amb l'alba del nou dia quan l'amor a aplegar torni parelles d'aucells per fer son niu; i amb ses cantades la despertin, com s'alsa riallera i torna a rebrotar plena de vida. Llavors els arbres que's despullen ara per donar se al repós, amb nou ropatge més bell per esser nou, veurem vestir-se i el color i la llum que alegren l'ànima, tornaran a embellir tota la terra.

No us faci pas tristesa la campana que melangiosa toca al Novenari i ens prega una oració

pels que un jorn foren; car si avui llessa planys i trista plora, demà llessada al vol tota riallera i amb veu de festa, entonarà un bell cantic a la florida d'unes esposalles que après han de granar amb la vinguda d'un nou infant, que d'alegría inondi, dels esposos el cor al veure's pares...

Per xò ara que arreu tot plora i fina, i la tristor i la mort damunt la terra planen sinistrament: ara quan sembla que la bellesa i l'alegría moren, jo un cantic nou, vull entonar a la vida... La vida que en mon cor com flor flairosa s'hi desclou perfumant-me l'existència, i la que's desclourà damunt la terra quan la feconda Primavera torni.

RAMÓN GAVALDÀ RIBAS.

De l'infantesa

Quan encare era petit
i vivia la meva avia
cada dia al dematí
a fer un passeig anavem.

A dintre d'un cistellet
hi posavem pa i formatge
per anà a esmorzà a una font
que hi havia prop de casa.

A missa anavem primer
després el camí agafavem
que conduia a la font
serpejant per la montanya.

Queia el sol de bat-a-bat
sobre'ls camps que verdejaven,
fent brillà els cabells d'argent
de la meva volguda avia.

Les formigues de llurs caus
exien per a buscar-ne
els rossos granets de blat
que vora el camí trobaven.

Allavors encisat
m'aturava amb la meva avia
i dava molles de pa
a les formigues golafres;
i com reia jo allavors
veient-les escarrassar-se
arrossegant amb treballs
alguna molla grossarra!...

Arrivavem a la font
ombrejada per grans arbres
voltada per tot arreu
per una cerca de canyes.

Ella s'asseia en un banc,
jo, boi jugant esmorzava
i quan havia acabat
tot el pa i tot el formatge
beviem un vas ben plè
d'aquella aigua fresca i clara
que queia remorejant
des d'un canonet de canya.

Després, a poc-a-poquet
ens entornavem a casa
caminant entre els sembrats
qu'ufanosos verdejaven...

ALEX BOIX.

«Foment del Teatre Català»

En el local del «Foment del Teatre Català» va tenir lloc el dissapte dia 8, l'anunciada conferència a càrrec del notable dramaturg en Ambrosi Carrión, assistint-hi una nombrosa i distingida concurrència.

Amb un estil vibrant el senyor Carrión desenrotllà el tema de la seva disertació sobre els moments actuals del Teatre Català, fent un estudi desapassionat i alhora encoratjador dels diversos elements que actualment tenen una intervenció directa en el moviment renovador del art dramàtic nacional, que s'està realitzant, talment com les empreses, autors, actors. públic, crítica, escoles de declamació, prempsa teatral i associacions de foment i de conreu del art escènic català.

El disertador escoltà molts aplaudiments, essent felicitat per la seva brillant disertació.

X.

COMIAT

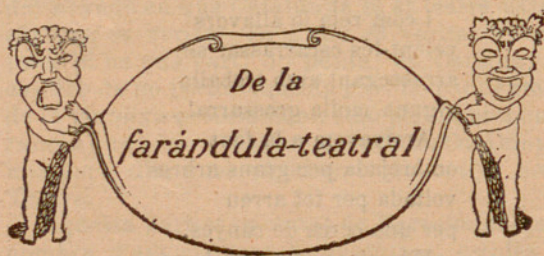
A la Verge de Montserrat

L'adeusiau, oh Verge Redemptora,
vos don el cor fletxat d'acorament;
car al deixar eix niu, on pau hi mora,
vaig a internar-me al mar d'ona potent.

Culliu els prec, que tot tremint esmenta,
qu'ans d'allunyar-se us vol fer llegat.
«Salveu ma nau quan l'ona furienta
per esfonsar-la s'alçà al fort embat.

Per xò quan temporal al lluny ja's mostra,
venint com l'àgil au tallant l'espai,
mostreu-me, oh Verge, resplandint el rostre,
on vegi, ardid, vigor pér mon esglai.

PERE VERDAGUER Pvre.

GRAN TEATRE ESPANYOL: *El pobre viudo*, vodevil en tres actes d'en Santiago Rusiñol.

AUDITORIUM: *El llop*, drama en tres actes d'en Florenci Cornet.

CRÓNICA.

En Santiago Rusiñol per tocar fotes les teclès sols li mancava escriure un vodevil, i lo ha escrit. Però un vodevil d'aquells d'argument escandalós més digne de presentar-se en un burdell que

en un teatre, un vodevil amb mires a la moralitat, un vodevil amb vergonya.

Però el públic que assisteix al Gran Teatre Espanyol, avui temple de la pornografia, que ja està embrutit amb les obres d'aquest genre que'ns venen de l'extranger, i que disfruta bestialment amb les formes (?) de l'Elena Jordi i riu escandalosament amb els xistus de mala intenció dits pels actors encare amb més grolleria, no'ls hi va pas agradar gens.

El pobre viudo tè més de comedia que de vodevil i aixís ho va comprendre el públic que va rebrel amb marcades proves de desagrado. No obstant se sentiren quelecuns aplaudiments dels incondicionals del autor de *La alegria que passa*, que ha posat en la seva obra nova una colecció de xistus espontanis i uns quants tipus molt ben dibuixats.

La interpretació molt acertada, sobresortint el senyor Galceràn que encarnà el de protagonista amb molta justesa.

**

Varem sofrir una decepció. El drama del senyor Cornet *El llop* no es altre cosa que l'obra d'un aprenent, però d'un aprenent que no arribarà mai a fadrí major. Ni la trama, ni la construcció, ni el diàlec tenen un sol moment que deixin entreveure en l'autor condicions.

Un dels personatges del drama del senyor Cornet tè una xurriacada per les peícules de lladres, i l'obra sembla talment construïda amb aquest motllo.

La interpretació, a càrrec de la companyia del senyor Santacana, no més que acceptable.

El decorat pintat exprofés pel senyor Ros i Güell, segons resaven els programes, el van quedar a deurer.

L'autor va esser ovacionat al acabar els actes pels amics que casi omplien el teatre.

**

Varem començar amb el drama *Otelo* a parlar de teatre castellà (encar que l'original no ho siga) i continuarem fent-ho sempre que les obres sigan escrites per autors catalans. En Montero ens ha denat en el teatre Nou una revista nova construïda amb el meteix patró dels seus *Telones*. *El exilo del año*, que aixís se titula, es una de tantes sense cap novitat. Se hi passa un bon rato i prou.

**

En el «Centre Autonomista de Dependents» s'ha representat la preciosa tragedia d'en Guimerà *Mar i Cel* d'una manera correcte, tan amb l'execució com en la presentació.

Sobresortiren el senyor Tor amb el *Said* i la senyoreta Mestres amb *Blanca*.

El decorat, degut al notable escenograf senyor Rocarol, esplèndit.

Sembla que aquesta benemèrita entitat tè en projecte celebrar sessions de teatre català, mentres no hi haigi una empresa definitiva, lo que es digne de tota lloança.

Per el día 23 estava anunciada una representació de la preciosa comedia de l'ignasi Iglesias *Girasol*. En parlarem.

MANELIC.

FESTA

Instantànies

I

LLÒGICA COSEQÜENCIA

Tèn el convenciment
si per company en vida tèns al Vici,
que al teu enterrament
tindràs a la Pobresa per seguici.

II

...I POQUES NOUS

Si no sabs una cosa, la preguntes;
si no la sabs ben bè, clou ben bè els llavis;
que si'l que ignores i'l que sabs ajuntes
faràs com molts d'aquells que's creuen savis:
molt soroll de boixets i poques puntes.

III

PER BÉ TEU

Si qualche agravi reps d'un enemic,
compadeix-lo i apaibaga el teu furor:
mira—que't convè a tu—si amb un favor
lo podràs convertir-lo en un amic.

IV

SI NO HI POSES EL COLL...

A ningú en vostre vida digueu mai,
veient-li fer una obra ben composta:
—Lo que fas, vaja un mèrit...! A tu rai
que'l compòndrer això molt poc et costa.—
Si bé el talent, de Deu es *dò* d'estima,
als que aital cosa diguin, respondré:
—Deu al que no s'esforça, *el dò escatima*,
per lo de «ajuda't que t'ajudaré»

V

AVANT I SEMPRE AVANT

No t'avantis al fer una obra nova
dant-te—essent bona i tot—per satisfet,
que s'encalla al escull el qui no prova,
lo que fa, si pot fer-ho més ben fet.

VI

PRECAUCIÓ

L'emulació és virtut, portada amb mida,
pels més eminents llocs poguer pujar;
més mira que l'enveja maleïda
no la puga jamai emmatzinar.

VII

EL TEU CONSELLER

Deu va posar en lo pregón del cor
del ésser humà el Llibre de la Ciència;
fés tot lo que éll et dicti, sens'temor,
si no't diu lo contrari la consciència.

VIII

FEU FAVORS A...

Et reptava pel teu bè,
i encar que ho has conegut,
no m'ho has agrait per rè;
no m'extranya això, perque
es plè el mon d'ingratitut.

IX

SENSE HIPOCRESSÍA

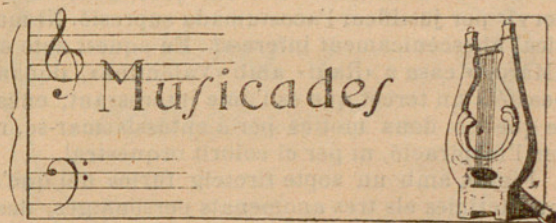
Sempre ha d'èsser la teva admiració
lliure de tota baixa adulació.

X

A TOTS I A NINGÚ

Com a norma has de pendre,
per als que a tu t'escoltin no agraviar,
si un vici has de rependre,
en termes generals t'has d'expressar.

CANDOR SALAMÉ.

GRAN TEATRE DEL LICEU

Falstaff.—La més esplèndida manifestació del geni de Verdi havia estat llares anys sense representar-se. Se estrenà en 1896 i es reprisa el següent any; d'aleshores ensà no havíem pogut deleitar-nos en la preciosa música de la darrera obra «verdiniana».

Próxim a deixar eixa vida i a 81 anys, Verdi amb el *Falstaff* obrí un nou horitzó al art líric italià i resolgué el problema que els autors melodramàtics compatriotes seus s'havien proposat resoldre des de l'aparició de l'obra «wagneriana».

Molt acertat ha sigut que l'empresa del Liceu s'hagi decidit a resucitar l'octogenaria òpera de l'autor de *Rigoletto*. S'ha merescut els elogis dels filarmònics, empiò més l'hauríem aplaudida si hagués cuidat més dels ensatjos. Obra aquesta tota alegria, tota vivacitat, rebosant joventut, requereix gran moviment escènic de les figures i moltíssima seguretat en els cantants; no s'obtingué la brillantés deguda, per la mateixa manca d'ensatjos i ha sigut de doldrer.

Amb la part de protagonista feu son debut l'eminent baríton català Ramón Banchart, que va ésser qui estrenà l'obra a Barcelona. Blanchart es, ha sigut i serà un mestre en el dir, per la seva irreprochable escola, encare que la veu li pert paulatinament la sonoritat d'altre temps. No obstant, amb els seus recursos se sab defensar.

Son «Falstaff» es perfecte com actor i com a cantant; està en el punt mitjà, sense exageracions ni pallassades. Renovà el èxit de vint anys enrera.

De les quatre comares es destacà la senyoreta Mercè Farri. La senyoreta Frau molt discreta i les senyores Isaia i Lucci es concretaren a complir llur tasca i rès més. Cantaren més a Verdi que interpretaren a Shakespeare, donant poc moviment i encare oscilant, a les animades escenes en que interviniren.

El senyor Nelson, altre debutant, pasable. En Nadal bé i amb voluntat, com acostuma. Molt acertats Spadoni i Muñoz en llurs papers de «Bar-

dolfo i «Pistola», com en Gallofré en son «Doctor Cayús».

En Padovani ha merescut un elogi com a concertador de la partitura en que hi està més afortunat, que com a director. La massa instrumental no acertà a realzar els passatges de més importància, ni tampoc a estampar en tota l'obra son caràcter jovial.

La presentació esplèndida.

***

Gli Ugonotti.—Des de feia anys es representava els «Hugonots» sense cantar-se el quin acte. L'empresa de nostre gran teatre cregué fora una novitat interessant resucitar-lo i així ho disposà, intenció que es d'aplaudir, encare que el propòsit no donà resultat. L'audició del quint acte sols va servir per justificar l'acostumada supressió. Ni musical ni escènicament interessà. En aquest acte en «Marcel» casa a «Raül» amb «Valentina», donant ocasió a un tercet que es l'únic interessant, encare que no dona motius per a entusiasmar-se, ni per l'inspiració, ni per el colorit orquestral.

Fineix amb un sopte tiroteig furiós del que'n son víctimes els tres anomenats personatges, després de la solemne i convencional benedicció de «Marcel» a'ls dos enamorats.

El soroll de les descargues ofega l'orquestra enterament, distreient i trencant l'atenció posada a la música. Aquest final es sols justificat per a entusiasmar a n'el públic de galeria de quant l'obra s'estrenà.

No mereix cap més comentari. Dels intèrpretes en Palet en primer lloc; estigué colossal en veu i com a actor. En «Marcel», donat vida per en Nicoletti, resultà admirable. La senyoreta Alice Baron s'encarregà en aquesta representació de la «Valentina», es feu aplaudir, empró més afortunada ha estat en la «Isolda», de grata memòria. Mercè Fani cantà la «particella» de la «Reina» amb voluntat. Tots els demés procuraren arrodonir el conjunt i en Padovani al davant de l'orquestra sortí del pas.

***

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Orfeó Catalá.—En el tradicional concert de Sant Esteve hi assistí enguany extraordinària concurrència que omplènà per complert la sala.

Integraven el programa cançons populars franceses, flamenques, alemanyes i també catalanes en la primera audició i d'altres composicions ja oïdes en altres ocasions, totes elles alusives a la gran festivitat del cristianisme.

Fou altament interessant l'audició d'eixas «nadalas» estrangeres i felicitem al gran Millet per l'acert en confeccionar el programa molt ben documentat, i pel bon intent de dar-nos a conèixer la flor d'aquestes produccions d'altres països.

Foren especialment celebrades les «nadalas» *On aneu els bons pastors...* (francesa); *Guillem, Antón, Esteve* (provençal); *Desperta, pastorets* (belga, del país walló); *Dorm, amoreta* (alsaciana); *Som al dia de Nadal* (francesa, de la Bresse); *A l'hora de mitjanit* (francesa), i dugues de catalanes harmonitzades per en Antón Pérez: *El pardal* i *Sant Josep i Sant Joan*, obretes més pintoresques que artístiques.

En la segona part, sentirem composicions ja conegudes i de més consistència. *L'infancia de Crist*, de Berlioz, pàgina de bellesa emocionant; *Entre flors* i *El noi de la mare*, del mestre Nicolau, ma-

gistrals produccions que seràn sempre celebrades, tant per llur fresca impressió com per la sana tècnica choral. Del popular Millet, son hermós *Cant dels aucells*, tantes voltes oït i altres tantes aplaudit. Un cànon anònim del segle XIII, interessant sols com document històric. La polifonia de Victoria *O Magnum Misterium* de sever color, i per fi *Cant de Nadal*, cançó popular alemanya, de desenrotlló sec, sense melositats, i que per la mateixa austeritat agradà, essent repetida.

Inútil dir que totes aquestes obres foren executades i dirigides amb la perfecció a que'n tenen acostumats l'Orfeó i el seu admirable director.

De justos elogis son mereixedors els solistes senyoreta Fornells (soprà) i senyors Vendrell (tenor) i Domenech (baix), igual que el mestre J. Salvat en el piano.

DIXI.

Herbeijant

Contrasta amb la verdor del espès herbatje, que vessant vitalitat va creixent amb ufana, encatfant completament l'ample planura, una irregular taca de tons blancs i grisos, que a voltes està animada de lleus moviments: son les vaques que pasturen lentament, amb el deix mandrós que les caracterisa. Deuen tenir, sens dubte, extremament sensible la membrana receptora de les impressions olfatives, car apropant les fosses nasals al herbatje o les flors, saben seleccionarles a pler: les mes apetitoses, les mes gustoses les engoleixen amb aire famolenc. Ja devallen les marjades del torrent i beuen del aigua cristallina que s'esmuny per sobre un llit arenós vorejat de molsa; ja puijen altre volta a la esplanada i s'ajeu demunt d'aquell herbei que'ls serveix de jas i d'aliment, i allà, ajassades, amb el cap alt, parpalleijen tot guaitant al lluny, remugant mandrosament.

***

Un sabi vestit amb la indumentaria del home corrent, i unes dotzenes de jovincels, vorejen poc a poc les marjades del angulejós torrent. L'home — que's el capdevanter de la colla — ovira una flor: s'ajup i la cull i al moment el rodeijen els joves. Després d'un curt enraonament, aquell emprèn la marxa i aquests el segueixen, com ho fa la remada al sentir el «dring» del picarol que penja del coll de la capdevantera. Arriven a l'esplanada, les vaques al veurer tantes persones aplegades en un lloc ont acostumen sols a veurer-hi sers del seu llinatge, s'axequen esparverades. El sabi no'n fa cas i passa endavant per entre els rumians, fitant sempre el terreny, abstret per a l'idea que'l fa esser sabi. D'els joves, quelcun, va fent via, també, entre elles, i els restants amb un estudiat dissimulu, s'allunyen de les bestioles, confluint a la colla completament immunes, i amb l'honor de la valentia, salvat. El sabi altra volta s'atura: cull una herba que califica d'exemplar marvellós, — a les vaques no'ls ha fet goig; — dona unes curtes explicacions, i altra volta el sabi i els que aspiren a ser ho, unànims, amb febre intel·lectual, cerquen i cullen herbes i mes herbes, que son posades, amb delicadesa, entre els plecs d'uns papers que porten dins d'unes grans carpetes. No cal ja senyalar que es tracta de romeus de la ciencia. Pujen a la montanya, per a herbeijar, com les vaques; per a cercar el menjar espiritual; mes a distinció d'aquelles, no seleccionen les mes gustoses, les mes padores: el paladar intel·lectual no fa distincions de classes; a totes les considera filles de una mateixa mare: la Naturalesa.

MANEL RIPOLL.

FESTA

ENGRUNES

Quin somni més hermós, ma ben aimada,
el somni que he tingut la nit passada
i que't vaig a contar!

Es un somni tan bell, que si savia
de tornar-lo a somniar, me dormiria
per mai més despertar.

La Terra era un infern. Gegants fogueres
devoraven palaus i llorigueres,
miseries i ambicions.

I minant del abisme les entranyes
s'enfonzaven els pobles i montanyes
convertits en tions.

¡Esforços sobrehumans, lluita espantosa!
Fins la Mort, de la Vida tan gelosa,
sentia mortal greu.

I les cares lentament se consumien
i els ossos descarnats se retorcién
amençant a Deu.

En tant tu i jo, parella enamorada,
per damunt de la espesa fumerada,
baix un cel sempre blau,
caminavem del bràs, amb goig sens midí,
a poblà un altre món de nova vida
tota ella amor i pau.

A. JULIA POUS.

IBSENIANA

—¡Quant llot als nostres peus! No podriem am-
bicionar un altre pedestal; la base, la ciutat co-
rrumpuda i prosàica, el cos prenyat d'olorosos
pins i per platina el cim de una montanya cubert
de mullada herba. Anyoraràs sens dubte aquella
nit clara i tranquil·la en que sols s'oïa el carrinelló
cant dels grills, que s'aspirava l'aroma de les
flors boscanes, que contemplavem el mar que
semblava una planuria de metall brunyit i en
que tot era tan pur com l'ànima del infantó afe-
rrat al pit de la mare.

—Irene no divaguis, no vulguis corporitzar un
món que sols existeix en els nostres pensaments
malalts.

—Els dius malalts perquè comprenen la gran-
desa dels espectacles sublims.

—No t'has escarmentat encare; no has patit
rrou en la teva existència que per a gosar d'una
felicitat passatgera vols exposar-te en les teves
excursions nocturnes, quan no tinguis ningú per
a acompanyar-te, als atreviments d'un que no
comprengui el romanticisme de la nostra ma-
nera.

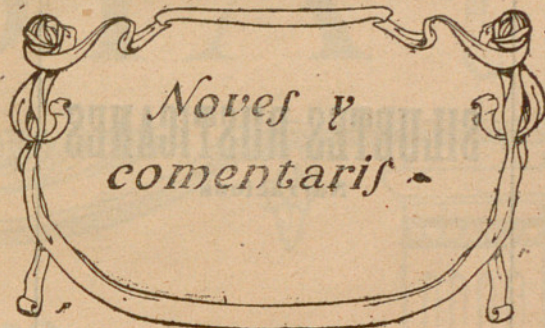
—Ets com tots, no sabs arrencar la carn de l'es-
perit.

—Tens molta raó. Si algú m'hagués preguntat
després d'aquella passejada per les roques, guiant
els nostres passos la claror de l'astre de la nit, si
ma pensa havia donat acullida, si havia alimentat
algún desig carnal, haguera jurat per lo més
sagrat, que mon còs estava adormit, hipnotisat
per tanta grandesa i que mon esperit era tan fe-
liç i volí gaudir-ne tanta d'aquella benhaurança,
que no deixava ni un espai, ni un petit recó a la ma-
teria. Mes les altres sortides ja no han sigut aixís,
no sé si per culpa de l'ambient o de les flames dels

teus ulls; lo cert es, que mon esperit no fruía com
abans de la natura i mon cor glatia accelerat quan
a les meves orelles arribava el sò de encisadora
paraula. Dèixem restar tranquil i tu olvida a qui,
sens adonar-sen, et posà una estimació tan gran
un amor tan intens, que'l teu recort serà bàlsem
que curarà la llaga de la nostra separació.

Unes gotes, fredes com gebres, despreses dels
nuvols varen posar fi a n'aquell bès indefinit.

VICTOR D'AMOC.

Avis

Ferms amants de les lletres catalanes,
oferim les columnes de FESTA a tots els
que tenint aficions literaries i mèrits su-
ficients no poden publicar els seus tre-
balls per falta de lloc on fer-ho.

No cal dir que 'ls treballs seràn exa-
minats escrupulosament per a que no
desdiguin dels que publicuem habitual-
ment.

AVIS IMPORTANT

Advertim als col·laboradors expontanis
que deuen enviar l'original en sobre obert
amb la nota «Original d'impresma» i fran-
queijat com a tal.

Els que vulgan incluí-hi carta o enviarlo
tancat per a major seguretat, incloguint-hi
un segell de cinc céntims per a el pagament
del carter.

De no fer-ho aixís, ho sentirem molt, però
no publicarem cap treball que no s'ens envii
amb aquesta forma.

Aviat en el «Foment del Teatre Català», de
Barcelona, es donarà una lectura íntima de la
nova producció de nostre estimat amic i col·labo-
rador en Ambrosi Carrión *Les Danaides* a càrrec
de'ls artistes senyora Nicolau i els senyors Gim-
nez i Tor.

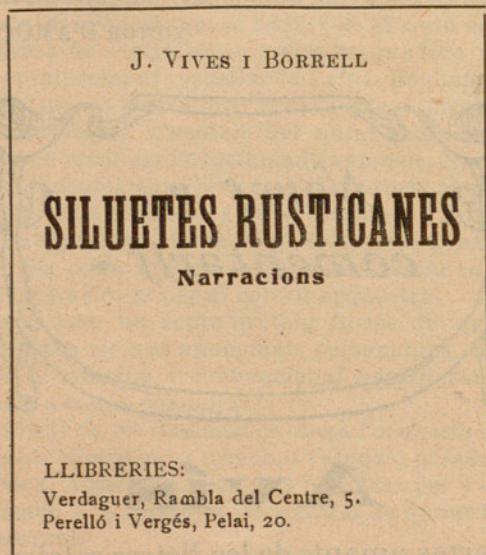
Variat assortit en abrics.—Sastreria Cam-
prubí i Gras.—Boquería, 47, Barcelona.

El pròxim dia 28 tindrà lloc en l'elegant teatre «Auditorium», de Barcelona, l'estrena del drama en tres actes del notable literat en Josep Massó, *Camins de la vida*.

Hi pendrà part, entre altres valiosos elements, les actrius senyores Antonia Baró, Mercè Nicolau i Ernestina Corma, i els actors senyors Ramón Tor, Montfort i Camprodón.

El decorat el pintarà en Josep Rocarol.

La Societat Anònima *La Neotipia* ens ha enviat el calendari per a 1916 que es un treball acurat i de molt bon gust, galana mostra de lo que saben fer en aquella casa.

Eliair Collol remedi de los Débiles

Sastreria Camprubi i Gras.—Boqueria, 47, Barcelona.—Especialitat en trajos sastre per a senyores.

Ha visitat la nostra Redacció, *Cenacle*, revista cultural que veu la llum a Manresa i que, o ens equivoquem molt, es una publicació que anirà lluny.

Li desitjem molts anys de vida.

Camiseria
SANS
BOQUIRIA, 32.—BARCELONA
Especialitat en camises a mida

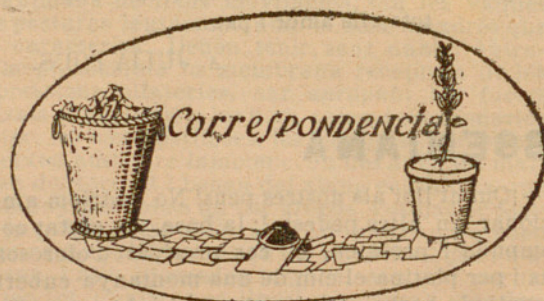
Variat assortit en trajos novitat.—Sastreria Camprubi i Gras.—Boqueria, 47, Barcelona.

Havem rebut un follet molt ben editat titolat *Los procedimientos alemanes en la guerra*.

El criteri que'ns havem imposat de no tractar en prò ni en contra de ningú, de la guerra que omplena de dol a Europa, fa que'ns abstinguem de fer cap mena de comentari respecte de la publicació esmentada.

Trajos i abrics des de 60 a 125 pessetes.—Sastreria Camprubi i Gras.—Boqueria, 47, Barcelona.

La important revista *Teatro Mundial* publica en son darrer número la novela en acció, en cinc capítuls i en prosa, original dels senyors Ricart R. Flores i Bartomeu Guzmán *Lucette o la Cruz de fuego*, anunciant pel pròxim la comedia en tres i en prosa de l'Adolf Marsillac *Las dos sendas*.

Angel Seira. Envia la nota de la suscripció a la nostra administració carrer del Carril, n.º 1. En Parramón es un bon amic nostre i col·laborador preferit de FESTA.—*Anònim*. El seu vers està bé; però, si no'l firma no li podrem publicar. Ficis amb l'Avis als col·laboradors que publiquem en gairebé tots els números.—*Miquel Alemany Vila*. Publicarem «L'any que s'en va».—*Candor Salamé*. Anirà «La font del bujidor».—*Mossen Pere Verdaguier*. Estàn en cartera.—*R. Peralta Solá*. No podem complaure'l per ara. Restarem sumament agraits si procura enviar-nos un altra cosa.—*Ramón Gavalrà Ribas*. Anirà.—*Joan Janer Roselló*. En cartera.—*Jordi de Miquel Almirall*. No'l podem servir.—*Daniel F. Carreras*. Cada treball té d'anar acompanyat d'un butlletí sinó no'ns entendriem. El que envia està bé però ja veu lo que diem respecte això. S'ha d'arreglar.—*Ramón Roselló*. En cartera i no s'impacient. —*Juvenci*. En cartera ¿com s'ha de firmar?—*Eusebi Isarn*. En cartera.—*Santiago Costa Roca*. No'ns ha acabat de satisfer.—Queden lletres per a contestar.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Molins de Rei	Ptes. 0'25 mes.
Províncies	» 0'75 trimestre.
Extranger	» 1'25 »

Redacció i Administració: Carrer del Carril, núm. 1

Imp., Alfons I d'Aragó, n.º 39.—MOLINS DE REI